

ВНУЦИ и ДЪДИ

1.

Радославъ е ученикъ
строень, младъ и красноликъ.
Татко му е инженеръ,
той желае
и мечтае
да е снаженъ офицеръ!

Дѣдо му живѣе въ село —
стари вратници навело.
Радославъ му бѣше гостъ —
той му дума: — Азъ съмъ простъ,
ала вие пкъ учете
и напредъ,
напредъ вървете!

Радославъ се вкжши върна
и извика съ бодъръ гласъ:
— Най-доволенъ съмъ, че зърнахъ
на кого съмъ внуче азъ!

2.

Лъскавитѣ му обуца
казвать, думитѣ дочули:
— Ние тамъ видѣхмѣ сжцо
нашитѣ дѣди царвули!

Шапката на инженера
се завчасъ предъ тѣхъ намѣри:
— Радославе, момко драгъ,
тамъ на село
не видѣ ли

моя дѣдо — старъ калпакъ?
— О, видѣхъ безброй калпаки
върху мургави селяци! . .

3.

Радославъ тогава хвана
стъклената бистра кана:
— Водя ти една роднина —
твоя пѣстропола стрина.
Името ѝ всѣки помни —
тя е шарената стомна!
И това като ѝ каза,
стомната ѝ той показа.
— Какъ? — извика злата кана
и се люто тя закани.

— Тая селяндурка дива
нека скоро си отива!
Гледай я каква е боса,
шарена престилка носи
и каква е пѣстропола,
разни китки е забола!
Не! Това не ми е стрина,
нито нѣкаква роднина!

4.

Стомната уста разтвори,
па ѝ тихо заговори:
— Азъ признавамъ, госпожа,
проста съмъ, не е лъжа,
и отъ вѣтъра на село
малко съмъ помургавѣла,